METSÄNOMISTAJA

Lankkuja varastossa. Valmiin sahatavaran varastot ovat nousseet ennätyssuuriksi. Sivu 20

Hullut hangessa. Syötteen kansallispuisto tarjosi jälleen upeat maisemat umpihankihiihdon MM-kisoille. Sivu 19

Lisämaata valtiolta. Risto Mähönen osti Metsähallitukselta palstan kotitilansa läheltä. Sivu 16

MIKKO MAKKONEN

Yrjö Laakkoselle metsät ovat enemmän kuin sijoituskohteita. ”Metsään kannattaa aina lähteä. Siellä henki kulkee helpommin”, hän kannustaa.

KUKA?

Yrjö Laakkonen

Syntynyt 5.1.1943 Rääkkylässä, veljet Reino (kuoli 2005) ja Erkki.
Autokauppa sai alkunsa Unkarin miehityksestä vuonna 1956: Unkariin viety puutavara maksettiin moottoripyörinä ja mattoina, koska valuuttaa ei ollut. Laakkoset myivät ne eteenpäin Suomessa, ja heille syntyi ajatus ”osataanhan myö myydä autojakin kun kerran moottoripyöriäkin”.
Isä Tauno Laakkonen perusti Pohjois-Karjalan Puu Oy:n 1943. Se välitti puutavaraa, parrua veistettiin vientiinkin.
Joensuun Autokalusto Ky perustettiin 1960 ja Veljekset Laakkonen Ky 1966.
Pohjois-Karjalan Kirjapaino Oy tuli osaksi Laakkosen yhtiöitä 1986 (muun muassa sanomalehti Karjalainen, painotalo Punamusta).
Kytäjän kartano ostettiin Hyvinkäältä 1994 ja Kytäjä Golf aloitti toimintansa 2002.
Kauppahuone Laakkonen Oy perustettiin emoyhtiöksi 2007.
Yrjö Laakkonen Oy:n toimiala on kiinteistöjen, arvopapereiden ja huoneistojen omistus- ja vuokraustoiminta (esimerkiksi joensuulainen kauppakeskus Iso Myy).
Harrastukset: Kuntoliikunta, veneily ja metsästys.
Perhe: Puoliso Merja, lapset Kalle, Ville ja Emma. Aikuiset lapset Jyrki ja Reetta edellisestä liitosta.
Motto: Kaupanteko on helppoa. Kaikki riippuu halusta, kyvyt tulevat perässä.

KOLUMNI

Kun mopo karkaa

Metsäteollisuus on ilmoittanut merkittävistä uusinvestoinneista. Uudet investoinnit metsäbiotalouteen ovat koko kansantaloudelle ja erityisesti metsätaloudelle aivan erinomainen asia.

Meillä on yksi maailman parhaiten toimivista raakapuumarkkinoista, ja niitä on kyetty koko ajan kehittämään. Markkinat ovat toimineet kolmen viime vuoden ajan paremmin kuin koskaan sinä aikana, kun puukauppaa on tilastoitu.

Kasvaneista puukauppamääristä huolimatta metsäomistajien huolena on ollut puun liian vähäinen kysyntä.

Viime viikkoina keskustelu metsäteollisuuden raaka-ainehuollosta on saanut absurdin sävyn. Metsäomistajia syyllistetään nyt siitä, mitä uskotaan tapahtuvan markkinoilla viiden vuoden kuluttua. Faktat ja fiktiot metsänomistajien käyttäytymisestä, puukaupan toimivuudesta ja siihen vaikuttavista tekijöistä ovat sujuvasti sekaisin.

Näyttää siltä, että kysymys on pikemminkin vallasta kuin aidosta huolesta, kuinka markkinat toimivat. Teollisuuden piirissä näytään uskottavan, että investointi-ilmoitusten takia pelisäännöt muulle yhteiskunnalle voidaan sanella. Sama ilmiö on näkyvissä tulonsiirtovaatimuksina muillakin teollisuuden aloilla.

Metsäsektorilla asia on saanut aivan omat mittasuhteet, mikä näyttäytyy markkinatalouden, omistusoikeuden ja perustuslain unohtamisena.

Mopon karkaamista kuvaa hyvin se, että metsäteollisuuden näkemysten mukaan ainoa hyväksyttävä syy omistaa metsää on raaka-aineen tuottaminen metsäteollisuuden tarpeisiin. Verotusta tulisi kehittää niin, että se pakottaa puun myyntiin tai aiheuttaa kustannuksia metsäomistajille muiden käyttömuotojen suosimisesta.

Olemme aika lailla perustavaa laatua olevien asioiden äärellä, jos metsätilojen sukupolvenvaihdosten edistämistä vastustetaan, jottei perhemetsänomistus vahvistuisi. Perustellusti voisi jopa kysyä, miksi metsäteollisuus yleensä osallistuu puhtaasti metsäomistajia koskevien asioiden valmisteluun.

Edellisen kerran metsänomistajien syyllistäminen ja pakkokeinot olivat agendalla edellisten eduskuntavaalien alla. Pakkokeinoja ei tullut, ja markkinat toimivat nyt paremmin kuin koskaan. Tämän työn tuloksena on ylipäätään mahdollista suunnitella uusia investointeja.

Markkinoiden toimintaa voidaan edelleen kehittää sekä puuvaroja ja kestävää hakkuusuunnitetta kasvattaa. Keinot ovat olemassa, puuttuu enää toimeen tarttuminen. Pakkokeinot sen sijaan johtavat täsmälleen päinvastaiseen lopputulokseen kuin tavoitellaan.

JUHA HAKKARAINEN on MTK:n metsäjohtaja.

juha.hakkarainen@mtk.fi

Sijoituskohteena metsä on vakaa

Viimeistään ensi vuonna Yrjö Laakkosen metsähehtaarien lukumäärä ylittää 10 000. Hän etsii ja ostaa sopivia metsäpalstoja, koska metsät ovat hänelle sekä arvokas sijoituskohde että rakas harrastus.

JOENSUU (MT)
Nuoresta poikasesta saakka metsätyöt ovat olleet osa liikemies **Yrjö Laakkosen** elämää. Rääkkyläläinen veljeskolmikko **Reino**, **Erkki** ja Yrjö laikuttivat kuokalla ja raivasivat kassaroilla metsää **Tauno**-isän puutavarayhtiön piikkiin.

”Työnteko opittiin tekemällä. Kuljin paljon heinimässä taimikoita vielä vanhimpien lasteni **Jyrkin** ja **Reetan** ollessa kouluikäisiä. He olivat siellä mukana koirien kanssa. Vain metsissä liikkumalla oppii tunnistamaan hyvän maapohjan ja näkemään, missä puu parhaiten kasvaa.”

Yrjö Laakkonen on siirtänyt osan metsistään vanhimpien lastensa nimiin, ja parhaillaan suunnitteilla on yhteismetsän perustaminen.

Nuorimmat lapset **Kalle**, 15, **Ville**, 14, ja **Emma**, 11, ovat metsäasioissa aktiivisina kuulolla ja oppimassa kovaa vauhtia esimerkiksi metsänhoidon perusteita.

”Yhteismetsän idea on tasapuolisuus ja se, että kaupoista sovitaan yhdessä, jottei kukaan tee liian hätäisiä päätöksiä.”

Kannattavan metsätalouden ytimeksi Laakkonen kiteyttää: ”Metsiä pitää hoitaa, ei niistä muuten tuottoa saa.”

Pää ja sydän alkuperäisiä

Monialaisen, parhaiten autokauppiaana tunnetun 72-vuotiaan liikemiehen eläkepäivät eivät ole vielä koittaneet.

Haastattelupäivän Yrjö Laakkonen aikoo omistaa metsäasioille, sillä uusia tilakauppoja hierotaan parhaillaan. Seuraavaksi viikoksi on sovittu vierailu muun muassa ilomantsilaiselle metsäpalstalle.

”Osaan minä metsätalous-suunnitelmia lukea paperista, ja sitähän työni pitkälti on. Päivittäin tartun siihen asiaan, jossa vetoapuani eniten tarvitaan.”

Joensuun Noljakassa Yrjö Laakkosen työhuoneessa tuolin vieressä on monta salkkua. Haastattelun lomassa hän muistuttelee mieliinsä yhtiökokouksen päivämäärän ja sovittelee sen seuraavan leikkausoperaationsa aikatauluun.

Miehen terveys reistaili viime vuoden lopulla, mutta nyt hän liikkuu taas paljon kainalosauvojen avulla.

”Pää ja sydän ovat alkuperäisessä kunnossa, mutta selkää on leikattu yhdeksän kertaa ja polviniveliä muutaman kerran. Olen kuntoutuksessa, ja mieli palaisi metsurien rinnalle tekemään töitä”, Laakkonen juttelee mutkattomaan tapaansa.

Tarvitaan eri-ikäisiä metsätalouskuvioita

Eri-ikäisrakenteisen metsän mahdollisuudesta Laakkonen ei innostu. Hän aikoo pysyä niissä puunkasvatusopeissa, jotka on hyviksi havainnut. Harsintatyyppisiä hakkuita ei tehdä.

”Metsästä tuloja aikovan kannattaa omistaa eri-ikäisiä metsäpalstoja, jotta pääsee joka vuosi myymään oikeassa vaiheessa olevia puita.”

Metsäpalstan ostopäätökseen vaikuttavat maapohja ja se, onko taimikko hoidettu kunnolla.

”Mihinkään haavikkoon ei pidä sotkeentua.”

Raha kiertyy monille

Suhdanteita on maallikonkin hyvä metsäasioissa seurata, konkari opastaa. Puuta on turha myydä silloin, kun hinta ei ole kohdillaan.

”Tukkipuussa 80 euron kuutiohinta tuntuu jo hyvältä, todellisuudessa siitä saa vähän yli 60 euroa. ”

Valtion kemeratuista Yrjö Laakkonen ei lähtisi säästämään, koska metsän kasvun kannalta taimikon hoidot, ropsipuun hakkuut ja ensiharvennukset on tärkeitä hoitaa ajallaan.

”Pikavoittoja ei metsistä tule. Valtio saa moneen kertaan arvonlisä- ja leimaveronsa maa- ja puukauppojen yhteydessä.”

”Moto- ja ajomiesten tehdessä töitään rahaa kiertyy monelle. Puu on ollut sotien jälkeen pääelinkeinomme. Nytkin nostaisin metsätalouden ykkösasiaksi siinä, millä Suomi saadaan nousuun. Siihen pitää panostaa kaikki mahdollinen: sellusta pitää jalostaa tuotteita ja puuta hyödyntää lämmitysenergiana ja polttoaineena.”

Metsätilan hinnan pitää olla kohdillaan. Mieluummin Yrjö maksaa pikkuisen yläkanttiin kuin jättää hyvältä tuntuvan palstan ostamatta.

”Se harmittaa enemmän”, hän sanoo ja uskoo, että ensi vuonna 10 000 hehtaarin raja rikkoontuu.

Kytäjän kalliorannat suojeltiin

Omiaan Laakkonen ei mieluusti myy. Välillä on pitänyt sen verran taipua kunnan miesten edessä, että saatiin Joensuun kupeeseen Mustavaaran laskettelukeskus perustettua.

Laakkosen palkkalistoilla on kaksi metsän hoitoon paneutunutta henkilöä. Tilakaupoissa käytetään ammattivälittäjiä.

Hyvinkäällä sijaitsevan Kytäjän kartanon mailla Laakkosten metsäala hipoo 4 000:ta hehtaaria. Lisäksi peltoja ja muuta alaa on 1 880 hehtaaria. Elykeskukselle suojelua varten luovutettiin parilla miljoonalla eurolla komeita kalliorantametsiä.

”Matkailua ja kalastusta siellä voidaan suojelusta huolimatta harrastaa.”

LIISA YLI-KETOLA

20 karhujahtia takana

Kohdalle osunut viisi jännittävää kaatoa

Metsällä viihtyvälle **Yrjö Laakkoselle** karhu on jahtieläimenä tärkein. Hirvi on runsaslukuisuutensa ja lauhkean lehmämäisen olemuksensa takia jopa liian helppo saalis.

Jo parikymmentä vuotta sitten Yrjö seurueineen lähti venäläisen oligarkin järjestämään karhujahtiin Venäjän Karjalaan.

Metsästysseurueen retket ovat vuosien aikana ulottuneet ylös Vienan Karjalan Uhtuaan saakka.

”Koirien kanssa siellä ei metsästämään lähdetä, sudethan söisivät ne. Maastureilla ajetaan tukikohtiin ja sitten ampumatorneista tähystetään ja ammutaan”, Yrjö Laakkonen kertoo ja muistelee valtavan karvattoman 260-kiloisen otuksen kaatumista hankeen.

Hänen kohdalleen karhunkaatoja on osunut puolenkymmentä.

Metsästys Venäjällä on hyvin järjestäytynyttä. Metsät ovat nykyisin valtion omistuksessa ja metsästyksen järjestäjän vuokraamina metsästäjien käytössä.

”Trikiinikokeet ruhoista otetaan heti, sitten lihaa haudutetaan monta tuntia ennen ateriaa. Parasta karhunliha on siellä paikan päällä syötynä. Suomeen lihaa ei voi tuoda tullimääräysten takia.”

LIISA YLI-KETOLA